

~:~*~ ✧ Chessmate ✧ ~:~*~
————— . ★ ♔ ★ . —————

CW // Mental abuse , NSFW
Feat. Naimh Silhouette

— 20:37 PM

ยามกลืนแก้วประโลมราตรีเข้าคลุมโลกา ลมเอื่อยพัดพาใบไม้แห้งเคลื่อนย้ายไปตามถนนทางคดเคี้ยว ใจกลางย่านแห่งนั้นมีร้านดอกไม้เล็ก ๆ ที่เปิดไฟสลัวไว้เพียงด้านนอก พร้อมป้ายแขวนหน้าประตู ‘**Closed**’ ทว่าในร้านยังไม่มีผู้ใดหลับใหล

หญิงวัยชรา— หญิงสาวเจ้าของร้านและมาดอนน่าผู้ปราดเปรื่องในเรื่องน้ำหอมนั้น กำลังนั่งเล่นหมากรุกท่ามกลางตะเกียงไฟสีส้มสลัวด้วยกัน กลิ่นชาจัสมินผสมเลมอนที่วางไว้ลอยโชยติดจมูกจนบัดนี้แทบเย็นชืด นาที่นั่นคือช่วงใกล้จบการชิงชัย ทุกการเคลื่อนไหวเต็มไปด้วยความตึงเครียด รวากับต่างฝ่ายต่างครุ่นคิดหาทางล้มคู่ต่อสู้จนไม่สามารถละสายตาจากกันได้

กระดานหมากรุกยังคงเป็นสนามรบประสาทที่เจียบสัจด์ เสียงเดียวที่ได้ยินชัดคือเสียงของชิ้นหมากเคลื่อนที่บนพื้นไม้เก่า การเคลื่อนไหวแต่ละชิ้นเป็นการตัดสินใจที่สำคัญและถูกคำนวณมาอย่างดี แม้ภายนอกจะดูเหมือนการเล่นหมากรุกที่ไม่ซับซ้อน แต่ในใจของทั้งสองกลับเต็มไปด้วยความรู้สึกถึงการแย่งชิงอำนาจที่ไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า

ควีวาร์ที่ยิ้มบาง ๆ ขณะขยับควีนสีขาวไปข้างหน้า รอยยิ้มที่ไม่มีความอบอุ่นแม้แต่น้อย รอยยิ้มที่ดูลึกลับราวกับเป็นการท้าทายมากกว่าจะเป็นการแสดงความรักพอใจ

“ ท่านไรค์ การยอมแพ้เป็นวิธีที่ดีที่สุดในการควบคุมสถานการณ์นะคะ ”

น้ำเสียงของควีวาร์แผ่ไปด้วยอารมณ์หาที่เปรียบมิได้ เธอหันมองนีฟท์ด้วยสายตาที่แฝงความเย็นชาและเล่ห์เหลี่ยม

นีฟท์หยุดการเคลื่อนไหวพร้อมกับใช้ความคิดบางอย่าง รอยยิ้มของควีวาร์นั้นไม่ได้ลดลง หากแต่นีฟท์รู้สึกได้ถึงบางสิ่งในสายตาของควีวาร์ที่เหมือนจะลอบจับผิด การเคลื่อนไหวของเธอในเกมก็เช่นเดียวกับในชีวิต— ต้องระมัดระวังและคิดให้รอบคอบ

นางเลื่อนม้าของตัวเองไปข้างหน้า แต่กลับเป็นการเบี่ยงเบนความสนใจเสียมากกว่า

“ เจ้าอยากให้ข้าควบคุมตัวเองใช้หรือเปล่า แต่ข้าว่าการควบคุมคนอื่นมันยากกว่านะ ”

ควีวาทไม่ตอบทันที เธอมองกระดานห่างออกไปเล็กน้อย จิตใจเธอไม่อยู่กับกระดานหมากรุกอีกแล้ว แต่กำลังติดอยู่ในความคิดซับซ้อนเกี่ยวกับการเล่นเกมอำนาจเล็ก ๆ นี่ นางรู้ว่าเมื่อใดที่นิฟท์พยายามปกปิดความจริงหรือทำให้ตัวเองดูสงบ—

นั่นคือเวลาที่เธอควรระวังตัวมากที่สุด

“ การควบคุมคนอื่นมันเป็นเรื่องที่ต้องใช้เวลาและความอดทน ” ควีวาทพูดเบา ๆ ขณะที่เคลื่อนไหวบิชอบไปยังตำแหน่งที่ไม่คาดคิด “ บางครั้งข้าจึงทำเป็นว่าปล่อยให้คนอื่นคิดว่าตนเองควบคุมสถานการณ์ได้ และมันคือการที่เราได้ครอบครองทุกสิ่งทุกอย่างแล้วค่ะ ”

นิฟท์มองการเคลื่อนไหวของควีวาทอย่างตั้งใจ ดวงตาของนางแสดงออกถึงความระมัดระวัง ขณะเดียวกันนั้นความรู้สึกที่ไม่สามารถอธิบายได้ก็เริ่มท่วมท้น

“ เช่นนั้น...เจ้ากำลังพูดถึงกลวงใช้ไหม ? เจ้าปล่อยให้ข้าคิดว่าข้าเป็นผู้เล่นหลักในกระดานนี้หรือ ? ”

ควีวาทปรายมองนิฟท์ด้วยสายตาที่ราบเรียบ

“ มิใช่กลวง...แค่ความจริงที่ถูกซ่อนอยู่ใต้ความสงบ ”

เธอยิ้มบาง ๆ อีกครั้งแล้วเคลื่อนตัวควีนไปข้างหน้าอย่างมั่นใจ

นิฟท์ขยับเบี้ยตัวหนึ่งไปข้างหน้า เธอเงยบังน้ไปพักหนึ่งก่อนเอ่ยคำพูดที่ดูเหมือนจะเป็นการตั้งคำถามที่ลึกซึ้ง

“ เจ้าคิดว่าการควบคุมคนได้เป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ใช้ไหม ? แต่ในบางทีหากเจ้าควบคุมได้มากเกินไป ก็อาจต้องสูญเสียสิ่งอื่นไปนะยัยลูกกวาง ”

“ ข้ามิได้จะควบคุมทุกอย่างที่เกิดขึ้นเสียหน่อย ” ควีวาทตอบเสียงเรียบ ในดวงตานั้นแฝงไปด้วยเล่ห์เหลี่ยม

“ ข้าแค่ให้คนอื่นได้เลือกเองว่าจะยอมให้ข้าควบคุมพวกเขาหรือไม่—ก็เท่านั้น ” นางบุตรอยยิ้มราวกับสิ่งที่พูดออกไปไม่ได้มีความหมายอะไร นั่นคือวิธีที่เธอรู้จักดี

“ หรือท่านกำลังคิดว่าข้ากำลังพูดถึงการกดขี่หรือ ? ”

นิฟท์ขยับม้าของตัวเองไปยังตำแหน่งที่สำคัญ แต่รอยยิ้มของควีวาทนั้นยังคงไม่ลดลง ดวงตาของเธอทอดประกายถึงการรับรู้บางสิ่งที่ตนเองซ่อนเอาไว้

“ เจ้าควบคุมอารมณ์ข้าได้มากกว่าที่ข้าควบคุมตัวเองเสียอีก ”

“ นั่นคือความสวยงามของการเล่นหมากรุกค่ะ ”

ควีวาร์ทกล่าวในขณะที่ยิ้มเยาะเบา ๆ พร้อมหยิบเบี้ยอีกตัวขึ้นมาเคลื่อนไหวไปข้างหน้า

“ การทำให้คู่ต่อสู้รู้สึกเหมือนตัวเองมีทางเลือก แต่สุดท้าย...ทุกทางล้วนพาไปสู่การพ่ายแพ้ในที่สุด ”

ดวงตาสีอินทนิลเข้มจับจ้องกระดานหมากรุกตรงหน้าอย่างครุ่นคิด นิ้วเรียวยาวของเธอไล่ไปตามขอบหมากตัวม้าสีดำที่ถือไว้อย่างลึกลับ แม้ว่าแสงจันทร์ที่ลอดผ่านหน้าต่างจะส่องใบหน้าที่ของเธออย่างนุ่มนวล แต่เงาของเส้นผมสีดำกลับที่ตกลงมาปรกหน้าผากยิ่งทำให้เธอดูเคร่งขรึมมากขึ้น ไหล่ของนิฟท์เริ่มเกร็งเล็กน้อย เธอพยายามรวบรวมสมาธิในการเคลื่อนไหว ทว่าบรรยากาศรอบข้างที่ควีวาร์ทสร้างขึ้นด้วยคำพูดเชิงชวนท้อทาย ทำให้เธอรู้สึกเหมือนกำลังถูกอ่านใจ แต่ถึงกระนั้น นิฟท์ก็ไม่ได้แสดงออกถึงความพ่ายแพ้ในทันที เธอเพียงยกมุมปากขึ้นน้อย ๆ แผงไว้ซึ่งความหยิ่งยโส

“ ข้ายอมรับว่าเจ้ามีฝีมือ แต่มันยังไม่จบ ” เธอกล่าวอย่างแผ่วเบาเหมือนปลอบตัวเอง พลันวางหมากม้าสีดำลงในตำแหน่งที่คิดว่าปลอดภัยจากการโดนกินโดยหมากอีกฝ่าย

ควีวาร์ทคลี่ข้อมุมปาก ดวงตาประกายสีบลูโทปาชของเธอระยิบระยับเหมือนหยาดน้ำค้างที่สะท้อนแสงอรุณในยามเช้า ฝ่ามืออ่อนช้อยขยับกายอย่างแผ่วเบา ปีกบางเฉียบโบยบินเหนือกระดานหมากรุก รวากับมันกำลังเต้นระบำสำหรับชัยชนะเหนือชะตากรรมที่ตนเองกำหนด

ในขณะนั้น เครื่องร่ำแห่งความลึกลับที่เฝ้าล้อมรอบตัวนิฟท์ยิ่งทวีความเข้มข้น หยดแห่งความไม่แน่นอนซึมลึกลงในผืนกระดานและหมากดำ ควีวาร์ทเอื้อมมืออย่างนุ่มนวลดุจฝ่ามือแตะกลีบดอกไม้อ่อนนุ่ม สวดยของนางสัมผัสหมากควีนขาวอย่างแผ่วเบา ดอกไม้ดอกนั้นส่งกลิ่นหอมเย้ายวน ยั่ววนให้ความมั่นใจของน้ำหอมยิ่งคลอนแคลน ดอกไม้ที่ดูเปราะบางกลับเผยให้เห็นหนามแหลมที่ซ่อนอยู่ แผ่กลิ่นหอมอันทรงอำนาจที่ครอบคลุมทุกอณูของกระดาน

ในครั้งสุดท้ายของเกมกระดานนี้ ควีวาร์ทเคลื่อนย้ายควีนของเธอเข้ามุมสุดท้ายของกระดาน ปลายหมากที่สวมมงกุฎราชินีได้เข้ารุกล้ำอาณาเขตสีเหลี่ยมพื้นสีดำของหมากราชาได้สำเร็จ หมากนั้นล้มลงอย่างผู้แพ้โดยที่ยังมีทันได้ทำอะไร ขณะนั้นเอง ควีวาร์ทได้ประกาศชัยด้วยเสียงหวานรื่นหูเหมือนอย่างทุกครั้ง

“ The king is dead— ”

ไม่มีใครอาจล่วงรู้สิ่งลึกลับได้ หรือบางครั้งอาจเลือกเส้นทางผิด
มารีอ็องตัวเน็ตอาจพลั้งพลอยสูญเสียสันศักดิ์ กลายเป็นมารีอ็องเน็ต
ดังเช่นหุ่นเชิดน้อยไร้อำนาจ

นีฟหนึ่งนั่ง ดวงตาคู่สวยของนางกวาดมองกระดานและสถานการณ์ทั้งหมด เธอสัมผัสได้ถึงบางสิ่งที่ลึกซึ้งกว่าเพียงแค่การเล่นหมากรุก นางยิ้มจาง ๆ แล้วบอกด้วยน้ำเสียงที่เกือบจะเป็นกระซิบ

“ เจ้าชนะแล้ว ข้าไม่คิดว่าเจ้าจะทำได้ขนาดนี้ ”

“ ข้าเรียนรู้จากท่านอาร์วาลเลน ” ควีวาท์กล่าวด้วยน้ำเสียงหวานอย่างสงบ

“ เมื่อใดที่เราสามารถควบคุมจิตใจผู้อื่นได้ เราก็สามารถควบคุมทุกสิ่งที่พวกเขาทำได้ค่ะ ”

TICK— TOCK—

เสียงเข็มนาฬิกาโบราณคอยย้ำเตือนถึงการไหลของเวลา การประจันหน้าของสงครามประสาทจบลงโดยไร้ข้อถกเถียง น้ำชาในถ้วยเย็นชืดไม่มีไอลอยกรุ่นกระทบจมูก ควีวาท์นั่งหลังตรงนิ่งพร้อมกับมองฝ่ายตรงข้ามอย่างรันทดใจด้วยรอยยิ้มเดียวกับที่มอบให้ลูกค้า เทียบกับนีฟที่เป็นผู้พ่ายแพ้แล้วเธอกลับนั่งท้าวคางหันไปมองทางอื่นที่ไม่ใช่คู่เล่นหมากรุก รวากับว่าเธอรู้สึกหงุดหงิดที่ปล่อยให้คนที่เด็กกว่าคืบคลานเข้าหาตัวเธอเองได้

“ ท่านรู้หรือเปล่าทำไมหมากควีนถึงสำคัญกว่าหมากคิง ”

“ ราชินีต้องจัดการปัญหาในสนามรบ ในขณะที่ราชาต้องรักษาตำแหน่ง หากส่งเบี้ยไปตายเพื่อคุ้มครองราชาเมื่อใดที่หมากนั้นรอด มันจะย้อนทำร้ายราชาเสียเอง ”

“ ท่านคงไม่ได้หมายถึงเพียงหมากรุกกระมังคะ ”

“ แน่แน่นอนว่าเป็นเช่นนั้น ”

ความเงิบโรยตัวคลุมสถานการณ์อีกหน หมากขาวและดำบนกระดานกระจัดกระจายล้มลงอย่างเละเทะ แต่ทั้งสองกลับมีท่าทีที่จะไม่สนใจตรงนั้นอีกแล้ว
ทันใดนั้นเอง ควีวาท์ลุกพร้อมกับโน้มตัวไปข้างหน้าเข้าหานีฟอย่างเชื่องช้า

“ ยัยลูกกวาด เจ้าจ้องหน้าข้าทำไม ”

นัยน์ตาสีฟ้าดูน่าแข็งเรื่องแสงของควีวาท์จ้องลึกลงไปในดวงตาของนีฟเหมือนคลื่นน้ำวนที่ไม่มีทางหนีพ้น ทั้งลึกล้ำแล้วดูเย้ายวน เหมือนที่เธอใช้ดึงดูดลูกค้าในทุก ๆ วัน

“ ท่านกลัวข้าหรือ หรือว่าท่านกลัวตัวเอง ”

“ ข้าไม่ได้กลัวอะไรทั้งนั้น ”

นิฟท์พยายามหลบสายตา แต่กลับพบว่าดวงตาของเธอไม่ยอมทำตามที่ใจสั่ง ดวงตานั้นจับจ้องไปยังควีวาทิโดยไม่อาจต้านทานได้ และร่างกายเธอนิ่งราวกับถูกสะกดไว้ในห้วงมนตรา เธอพินิจพิเคราะห์สถานการณ์ว่านี่ไม่ใช่ลูกสาวที่เธอรู้จัก แต่อาจเป็นเวนดิโก หรืออาจเป็นควีวาทิสมัยหนึ่งร้อยกว่าปีก่อน

“ จริงหรือคะ ”

ควีวาทิเอียงศีรษะเล็กน้อย ท่าทางของเธอทั้งอ่อนโยนและลึกลับ นางเลื่อนมือขึ้นช้า ๆ ปลายนิ้วแตะอย่างแผ่วเบาที่ข้างแก้มของนิฟท์จนสะดุ้งเล็กน้อยกับสัมผัสนั้น ความร้อนวูบวาบแผ่ซ่านไปทั่วร่างเธอ แต่กลับขยับหนีไม่ได้ราวกับมีสายใยบาง ๆ รัดตัวไว้อย่างแน่น

“ ... ”

“ ข้าไม่ได้คิดทำร้ายท่าน เราเป็นพันธมิตรกันมาตั้งนาน ”

ก่อนที่นิฟท์จะทันตั้งตัว ริมฝีปากของควีวาทิได้กดลงมาอย่างนุ่มนวลและเข้มข้น มันไม่ใช่การสัมผัสสื่อถึงความรัก แม้แต่น้อย แต่เป็นการชักนำ เธอจูบเสมือนร้ายมนตร์ กดลึกลงไปในจิตใจของนิฟท์ที่ละเล็กละน้อย

นิฟท์ไม่รู้ว่าตัวเองปล่อยมือขึ้นแตะที่ไหล่ของควีวาทิตั้งแต่เมื่อใด แต่สัมผัสนั้นก็กลับไม่ได้มีความหมายถึงการต่อต้าน เธอรู้เพียงแค่ว่าหัวใจของเธอกำลังเต้นแรง และทุกอย่างรอบตัวก็ดูจะเลือนหายไป เหลือเพียงควีวาทิที่กำลังครอบครองทุกส่วนของความคิดและความรู้สึกของเธอ ดังหมากรากินีขาวที่โค่นล้มชนะราชาดำ

มือเรียวยาวไร้เครื่องประดับของแม่นางวินเซสเตอร์ แทรกผ่านแดนต้องห้ามของมาดอนน่าแบล็กไอริส มือนั้นประคองใบหน้าเล็กด้วยสัมผัสแผ่วเบา รื้อคำเอื้อนเอ่ยที่ผ่องพร้องประทับกันแทบลืมหายใจ ความชื่นจากการสัมผัสแผ่ซ่านไปในทุกอณูร่างกายของนิฟท์ ความรู้สึกถูกกดทับและความคิดที่เลือนรางชวนให้เธอเหมือนตกอยู่ในพันธนาการของสาวเจ้าของร้านดอกไม้

ควีวาทิไม่ปล่อยให้เธอหลีกหนีไปไหน มือของนางเลื่อนไล่สัมผัสลำคอของนิฟท์แนบแน่นเพื่อย้ำเตือนว่าไม่มีทางหลีกเลียงจากสิ่งที่เกิดขึ้น ความมั่นคงในน้ำหนักรมมิได้อ่อนโยน แต่ทว่าก็ทำได้เร่าร้อน มันคือการประกาศชัดว่าอำนาจทุกสิ่งอยู่ในมือของนาง

สัมผัสลึกลับซึ่งที่ไร้ซึ่งความหวานละมุน ทว่ากลับหนักแน่นเสียจนแทบทำให้อึดอัดใจ จนเมื่อควีวาทิสัมผัสได้ว่าอีกฝ่ายไม่อาจต้านทานไหว นางจึงค่อย ๆ ผละริมฝีปากออกช้าและค่อยแผ่ริมฝีปากของนิฟท์ที่ยังคงตกร้างในภวังค์ ก่อนที่จะเลือนปลายนิ้วเรียวยาวเหย้าซอกคออีกฝ่ายเป็นการทิ้งท้ายให้รู้สึกจุกจิก สื่อถึงการปลุกออกจากห้วงความกลัวนั้น หญิงสาวเจ้าของร้านดอกไม้หันหลังจากไปพร้อมกล่าวคำสุดท้ายที่ทิ้งไว้กลางอากาศ

“ รุกฆาต ”